

OPINIONS

Nº 95 - Any 2018

El 2017 ja és història

Hem deixat enrere el 2017. Un any que socialment passarà als annals del nostre país amb moments màgics d'esperança que han volgut tallar de soca-rel i no han pogut. Altres, que ens han creat una gran indignació: violència física contra la població civil; injustícies; prepotències; espoli; corrupció; provocadores mentides i decisions judicials vergonyants emeses sense cap rubor; pràctiques del jo mano i tu a creure; tu tributa que jo embutxacaré... tot, rebut i suportat per un poble que ha demostrat el civisme que el caracteritza amb el seu comportament pacífic (no exempt d'enuig), evidenciant una gran estima cap una terra, una cultura i una llengua pròpies que vol preservar i que són l'enveja d'altres països.

A nivell personal ben segur també recordarem el 2017 per diversos motius: persones estimades que ens han deixat; la salut ha jugat un paper important positiva o negativament; hem assolit un lloc de treball; hem rebut amb sorpresa i alhora amb alegria, una demostració de penediment de qui no esperàvem; hem tingut una espatlla amiga on recolzar-nos i uns companys de tertúlia que ens han fet passar bones estones aconseguint trencar la rutina de moltes hores de soledat; hem estrenat amb il·lusió un cotxe, una casa o hem fet renovacions en la que vivim; hem adquirit un equip de so amb el qual escoltarem música que ens agrada o que ens portarà grans i bons records, etc. etc.

Tot o part, bo o menys bo, succeït el 2017, restaran sempre més en la nostra ment i en el nostre cor i pot ser un motiu per recordar en altres moments.

¡¡¡ I... ja és aquí el 2018!!!

Com si fos una línia divisòria que marca un abans i un després en el temps, ve amb una motxilla carregada d'esperances que confiem s'acompleixin i, amb preguntes com:

¿Trobaré un lloc de treball? I en cas de tenir-ne ¿fins quan durarà? ¿Tindrè salut per acabar l'any i la ment lúcida per resoldre problemes que se'm podran presentar? ¿Em decidiré a viure en parella? ¿Tindrè paciència per conviure amb l'actual? ¿És el moment adient per tenir un fill? i, si ja en tenim ¿Què els depararà el futur? ¿Fins quan seguirem sota la prepotència de quins ens menyspreen ens humilien i ens estafen.? ¿Quedaran diners per pagar les pensions quan em jubili després d'haver cotitzat tants anys...

Algunes d'aquestes preguntes segurament obtindran resposta, altres, potser millor que no les esbrinem, no sigui cas que, en saber-les i amb una bona càrrega d'indignació, es pugui cometre alguna atrocitat o s'actui exaltadament de manera improcedent veient que, estan jugant amb una cosa tan important com és el nostre pa de demà.

Les arques del país, tenen un deute de milers de milions després d'haver emprat els diners que han recaptat (sobretot de la nostra comunitat) en fer autopistes per les que no hi passa ningú; aeròdroms que no es fan servir; la compra d'avions que per altres nacions són deixalla; pagaments desorbitats per obres que no s'han arribat a realitzar, i, per remunerar als propietaris d'empreses que han fet fallida, perquè són "amics" dels dirigents de torn.

Per fer front als deutes originats per tantes malversacions, s'ha passat de tenir un superàvit de milers de milions d'euros a la suspensió de pagaments, i, no ha quedat més remei per pal·liar tanta dilapidació, que posar la mà dins la saca on hi havia els diners per pagar les pensions i fer retallades en salut, ensenyament, investigació i... altres.

Influenciats pels esdeveniments que anem vivint, per la poca paraula existent, per argücies terminològiques i per la supèrbia de molts dirigents (que per desgràcia no podem obviar doncs formen part de l'ara i del demà), vivim dins una bombolla econòmica, política, financera, religiosa, etc. basada en falsedats, hipocresies i injustícies que, per la seva grandària, ha d'esclatar quan menys ho esperem:

Compra d'armes i material bèl·lic per mantenir la pau (un bon contrasentit); guerres i execucions massives en nom d'un país o d'una religió; terrorisme; fam; malalties endèmiques que s'han arrelat en poblacions perquè no tenen mitjans per combatre-les; persones que arisquen la vida buscant un món millor; dones sotmeses a un abús masclista o violades i assassinades... mal ús de les reserves marítimes, fluvials, dels boscos... on les deixalles estan formant part d'un ecosistema que, persones expertes, no paren de fer-nos saber s'està deteriorant a gran velocitat.

Tot plegat augura un devenir ben incert i preocupant.

Malgrat hi ha dirigents que davant aquestes evidències mostren una gran indiferència i irresponsabilitat, no deixa de ser un fet del qual també tots som culpables de girar la cara cap una altra banda davant tantes calamitats, perquè no ens afecten personalment.

¿Hi ha una apatia generalitzada vers aquests temes que han arribat a formar part d'una normalitat i que només ens trasbalsa el moment just de veure alguna imatge esfereïdora? ¿Hem d'esperar un impacte de grans dimensions per sentir el sacseig interior de fer un món més equilibrat i a l'abast de tothom? ¿S'estan degradant valors com la solidaritat, el compliment de promeses, la fidelitat, la paciència, les bones maneres, la prudència, el instruir-nos, l'estimar... que havien ocupat un lloc molt important en la nostra manera de pensar i fer? ¿Han quedat aquests valors desfasats en aquest temps on preval l'egoisme, l'avarícia, la gola, el sexe i, el tant se me'n dóna?

¿Anem cap el final d'una era on l'home s'anirà tornat insensible i les necessitats físiques i emocionals les resoldrà un robot, una màquina o una pastilleta i, el goig que proporciona ser responsable, estimar, o paladejar un bon àpat, formarà part de la història?

En tocant a la continuïtat del gènere humà; ja fa temps que ha començat una evolució on, per procrear, no es necessita que un home i una dona s'aparellin. Per separat aporten el seu "granet de sorra" i, un tub d'assaig s'encarrega de formar un embrió per ser trasplantat a un úter que anirà desenvolupant un ésser humà.

De moment, encara es necessita una dona per aquesta funció, però, qui sap, si amb el temps, una màquina tindrà la mateixa facultat.

Esperem que això no succeeixi doncs, portar un nou ser a les entranyes, es una de les emocions més grans que pot experimentar una dona.

Malgrat haver exposat tantes realitats negatives, fóra absurd pensar que altres temps van ser millors. Per sort, s'han aconseguit grans avenços científics, mèdics, electrònics i tecnològics, on aparells, des dels més sofisticats fins els més senzills (moblis, tabletas ordinadors...), només prement una tecla, abasteixen tot tipus d'informació o, ens fan passar moltes i bones estones.

Cloenda:

Esperem per aquest any que ha començat on la tecnologia avança a passos agegantats però, una part de les emocions segueixen sent primitives; hi hagi un equilibri i una entesa entre les dues parts, per poder evitar conseqüències a les que ens poden portar persones amb les neurones cerebrals malmeses per tanta sang calenta i, amb una llengua afilada i pudenta, que només els serveix per expressar la seva incompetència.

Tothom té dret a defensar el que creu, tan si és de dretes, esquerres, monàrquic, republicà o independentista, però, per fer prevaldre el que se sent, no s'hauria d'insultar ni menysprear a ningú pel fet de que es pensi diferent.

No deixem que ningú ens subestimi, ens escarneixi i ens vulgui sotmetre amb imposicions i males paraules; però, alhora, procurem no caure en la temptació de fer-ho nosaltres.

Hi ha un punt en la filosofia budista que diu: *“No creieu en les paraules per més que siguin dites per grans savis o perquè estan inspirades per un déu. Després d'un profund examen creieu només en el que heu experimentat, reconegut com a raonable i sigui pel vostre bé i dels demés.”*

Paraules plenes de saviesa aconsellant que el nostre comportament sigui producte d'una reflexió; però, dins d'aquesta reflexió, també és oportú pensar, que la vida només es viu una vegada i que també hi ha d'haver moments d'esbarjo, de joia i de plaer que, juntament amb l'esperança d'un devenir més just, ens ajudaran a suportar entrebancs en un moment tan delicat.

Com diu en Miquel Martí i Pol en un dels seus poemes:

***Sobretot, no oblidis que el teu temps
és aquest temps que t'ha tocat viure,
no un altre, i no el desertis,
orgullós o covard, quan et sentis cridat
a prendre part, com tothom en la lluita.
El teu lloc només tu pots omplir-lo.***

A bon entenedor... sobren les paraules.

Maria Mercè Usón